

har han derved opfyldt Hensigten med Lovens. Den Proces, som det ævæde Medlem vil lægge derimellem; nemlig at lade hele Gaarden gaae en Dørgang, først fra Forddrotten til Staten og saa fra Staten tilbage til Forddrotten; er efter min Mening noget kunstig. Pengebøden eller Pengeerstatningen, som erlægges for at blive af med Fæsteforpligtelsen, gaaer ganske vist til Staten; men Staten overtager aldeles ikke Gaarden. Nei, Gaarden bliver stillet til Auction, saaledes som den er, og den er indtil dette Dørblik i Forddrottens Bærg og Besiddelse. Den gaaer ikke paa mindste Maade over til Staten, om end Auctionen er foranlediget ved offentlig Foranstaltning; men vedbliver som sagt, indtil den er solgt, at være i Forddrottens Besiddelse og Bærg. Det forekommer mig derfor ganske naturligt, at der ikke udstedes noget nyt Skjøde for en Eiendom, der ved den foregaaende Auction kun har undergaaet den Proces, der har befriet den for Fæstetvungen, da dette kan bevise fuldstændig tilfredsstillende ved en Declaration. — Hvad Uendingsforlaget under Nr. 78 angaaer, da forekommer det mig, at det maa staae de Herrer, der vil se lidt skarpt paa det, klart, at det ikke gaaer ud paa noget som helst Andet end at stille Lehn- og Fideicommissgodsjerne paa den samme Fod som de private Gods; vil man ikke gaae ind derpaa, blive Lehn- og Fideicommissbesidderne stillede ganske anderledes end enhver som helst anden Forddrot. Forddrotten kjøber jo den enkelte Gaard, ikke fordi han vil have denne enkelte Gaard, men fordi den har Betydning for ham af Hensyn til den Eiendom, han allerede er i Besiddelse af. Før vi dette over paa Lehn- og Fideicommissgodsforholdene, gjør der sig accurat det samme gjældende, og det, at Lehnbesidderen eller Fideicommissbesidderen kan kjøbe denne Gaard som privat Eiendom for sig, er jo aldeles betydningsløst for Eiendommen selv. Den vil jo derved blive adskilt fra den øvrige Deel af Fideicommiss- eller Lehnsgods og har aldeles ingen Værdi for dette; Bestemmelsen gaaer kun ud paa at gjøre det muligt, at de blive stillede paa den samme Fod, og at de kunne hve til de Midler, som de forøvrigt kunne benytte ogsaa overfor det, der hører til Lehnsubstant-

sen. Paa samme Maade vil de private Godsseiere gaae frem; der er ikke den mindste Forskjel. Den Førgt, der skulde være for, at Lehnbesidderne skulde kunne anvende mange Penge paa at kjøbe disse Gaarde og lægge dem ind under Lehn; gjælder jo fuldkommen paa samme Maade om de private Godsseiere. Den private Godsseier kan jo, naar han har store Pengemidler disponible, med samme Lethed gaae hen og kjøbe Gaarde, og vil man indrømme den Ene denne Udgang, maa man ogsaa indrømme den Anden den. Nei, at gaae hen og kjøbe disse Gaarde, naar de komme til Auction, er en Forretning, som ikke vil stille sig saa fristende, det er Noget, som vel i enkelte Tilfælde kan have en Værdi; men som i Almindelighed vil have meget lidt Udfigt til at kunne forrente sig. Dette vil derfor ogsaa kun blive anvendt paa Steder, hvor det er af særdeles Bigtighed for den Paagjældende at komme i Besiddelse af en saadan Gaard; men for dette Tilfælde vil det jo ogsaa være af stor Betydning for ham, om han end maa finde sig i at give en høj Pris derfor. Det er desuden klart, at ved Salget af en saadan Gaard vil enhver især være villig, om Lehnbesidderen vil komme i Besiddelse af den, og man har det jo da i sin Haand at hyde Gaarden op til en høj Pris, som vel er tænkelig. Forslaget gaaer saaledes kun ud paa at stille Besidderne af Lehn- og Fideicommissgods paa samme Maade, som enhver anden Forddrot er stillet, medens de ellers ubetinget blive stillede paa en ugunstigere Maade. Det forekommer mig derfor, at der er en vis Grund til at tage noget Hensyn til dem; thi det maa dog staae fast, at skøndt de nu i nogen Tid have haft Tillægsdelse til at afhænde Bøndergods, have dog Forholdene i mangfoldige Aar været saadanne, at de ikke have haft Ret til at afhænde Bøndergods, og Afhændelsen af Bøndergods kan allsaa ikke paa slige Eiendomme være gaaet saa langt frem, som den er gaaet frem paa den frie Eiendom, hvor Afhændelsen af Bøndergods har været en Sag, der stod til hver Mandes Hu, eftersom han syntes, at Forholdene vare heldige for ham. — Jeg har endelig tiltraadt Uendingsforlaget under Nr. 95, som